

MAJORANIK (1) *sb m*

N sg majorańnik.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Dem. od „majoran”; w funkcji hipokor.: Náfádzifz máluneczów/ ogoreczów. Y máioranik/ y fízáfwiyká/ y ine ziółká w fízytko to nic nie wádzi. RejZwierc 107v.

AL